

Znamä

Ján Botto

Volajú ľudie vo veľkom blude:
„Len kto to kedy pamätá –
dve slnká! – Bože, len čo to bude,
čo to bude z toho sveta?!“

Páčte len, páčte! tých slncí dvoje
jak tonie v čiernej mrákave!
Razom tma – zmätok, blesk, tresk i boje –
potoky hučia krvavé.

Za bleskom hromu bežia národy,
volajúc: „To deň svobody!“ –
A v tmách padajú do bludov jamy –
Bože! zmiluj sa nad nami!

Zvoňte, hej! zvoňte! to je noc hrozná!
Už všetky živly sú v boji;
už mater svoju dieťa nepozná,
proti otcovi syn stojí!

Brat brata kole, svojsky na svoju
strechu si metá plamene.
Kto zrobí koniec krutému boju?
noc čiernych chmár kto rozžene?

Hľa, hľa! vidíte? polnočnú dúhu!
jak sa puká zorou rána.
A čo to, kto to v tom jasnom kruhu
Vidíte Ho – Velikána?

Páčte! jak bleskom mrákavy roní,
ako stúpa z hôr na hory;
kol Neho blyštia šabiel milióny,
nad hlavou šumia prápory.

Zastal; prst hrozný zdvihol dohora –
zatriasli sa šíre svety:
i razom, sprostried mrakov obzora,
slnko jediné zasvieti.

A pokoj všade. Kto to bol, viete?
Kde má otčinu a jakú?
To On! – málo Ho vídať na svete,
no keď vyjde, to v zázraku.

Keď to Východu brány povodeň
s hrôzou rozpraskla krvavá,
Západ už kričí, že to súdny deň;
vtedy On, vtedy povstáva.

Vtedy sa javí tento Neznámy,
on to veľký posol boží –
a pred Jeho sa razom nohami
vzbúrený živel uloží.

A či neviete o tej kométe,
čo bola vzišla nad nami,
čo metlou žiarnou mietla po svete,
rovnala vrchy s dolami?

Ján Botto

Keď to od neba svet odtržený
blúdil bez slnka, bez Boha?
Vtedy On zdvihne meč svoj plamenný
a – čistá zem i obloha.

Tak, vraj, keď sa svet dá do svevole,
zem tá vystúpne z koľaje:
On to, vystúpi na snežnom póle,
zem v cestu pravú prikláje.

A keď v západe slnko dotleje –
a priblíži sa sveta skon:
nové On svetu zažne nádeje,
nové vyvedie slnko On.